

Sygn. akt VIII AKa 351/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 czerwca 2024 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VIII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Adam Wrzosek

Sędziowie: SA – Sławomir Machnio

SO (del.) – Anna Grodzicka - spr.

Protokolant: Weronika Grieger

przy udziale prokuratora Gabrieli Marczyńskiej- Tomala

po rozpoznaniu w dniu 5 czerwca 2024 r.

sprawy D. L., syna M. i J. z domu Ł., urodzonego (...) w W.

oskarżonego o czyn z art. 284 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońców oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 13 kwietnia 2022 r., sygn. akt XVIII K 10/20

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonego D. L. na rzecz Skarbu Państwa 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty za II instancję oraz 20 (dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VIII AKa 351/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 13 kwietnia 2022 r., sygn. akt XVIII K 10/20

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońcy oskarżonego

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	Uchylenie	#	Zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p style="text-align: center;">STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. mająca wpływ na treść wydanego poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego skutkującej uznaniem, iż oskarżonemu można przypisać działanie w zamiarze bezpośrednim przywłaszczenia pieniędzy, w sytuacji gdy:</p> <p>a) z zeznań świadka W. O. (nowego proboszcza parafii) wynika, iż (i) świadek od przedstawiciela oskarżonego dowiedział się o fakcie, iż przelewy za mieszkanie zostały wykonane z konta parafii; (ii) propozycja zawarcia ugody padła od przedstawiciela oskarżonego; (iii) oskarżony za pośrednictwem osób trzecich podejmował próby spłaty należności;</p> <p>b) z zeznań świadka Z. Z. wynika, iż propozycja zawarcia ugody padła ze strony oskarżonego;</p> <p>c) z zeznań S. K. wynika, iż były podejmowane próby spłaty należności;</p> <p>d) z dokumentu w postaci pisma oskarżonego z dnia 23 kwietnia 2010 r. (k. 35) wynika, że proponował on ratalną spłatę należności;</p> <p>w konsekwencji obrazy tych przepisów</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadne</p>

Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku mający wpływ na treść orzeczenia, a polegający na bezpodstawnym uznaniu, iż oskarżony nie miał zamiaru zwrócić Parafii R. K. (...) w W. sumy pieniężnej wynikającej z ugody zawartej w dniu 10 listopada 2008 r.

Z ostrożności procesowej, na wypadek nieuwzględnienia zarzutu z pkt II.1 i 2 apelacji

Obraza przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. mająca wpływ na treść wydanego poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego skutkującej uznaniem, że oskarżonemu można przypisać, iż w dacie 11 lutego 2009 r. miał zamiar przywłaszczenia kwoty 204.000,00 zł w sytuacji, gdy prawidłowa ocena zgromadzonego materiału prowadzi do przekonania, iż oskarżony mógł swoim zamiarem obejmować co najwyżej zamiar przywłaszczenia kwoty 191.846,00 zł, co bezpośrednio wynika z:

a) z faktu zawarcia umowy przelewu (cesji) wierzytelności pomiędzy Parafią R.K. (...) w W., a Z. Z., w wyniku której spółka reprezentowana przez oskarżonego winna była zwrócić parafii kwotę 191.846,00 zł;

b) z dokumentu w postaci „Listu adwokackiego” z dnia 26 marca 2009 r. (k. 68) informującego o tym, iż doszło do zawarcia umowy cesji pomiędzy Parafią R.K. (...) w W., a Z. Z.;

c) z zeznań świadka Z. Z., który wskazał, że spółka reprezentowana

	<p>przez oskarżonego nigdy nie domagała się zapłaty kwoty 12.000,00 zł;</p> <p>a w konsekwencji obrazy tych przepisów</p> <p>Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku mający wpływ na treść orzeczenia, a polegający na bezpodstawnym przyjęciu, iż oskarżony miał świadomość konieczności zwrotu kwoty 204.000,00 zł.</p> <p>Obraza przepisów prawa materialnego, a to art. 294 § 1 k.k. poprzez jego niesłuszne zastosowanie i przyjęcie kwalifikacji prawnej czynu polegającej na przypisaniu oskarżonemu popełnienia przestępstwa przywłaszczenia mienia znacznej wartości (pkt III.1)</p> <p>Obraza przepisów prawa materialnego, a to art. 101 § 1 pkt 4 k.k. w zw. z art. 102 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy o zmianie ustawy kodeks karny z dnia 15 stycznia 2016 r. poprzez ich niezastosowanie, a w konsekwencji nieumorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. (pkt III.1).</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzuty okazały się niezasadne.</p> <p>Wbrew twierdzeniom obrońców oskarżonego Sąd I instancji nie dopuścił się obrazy przepisów postępowania, a w konsekwencji błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych</p>		

za podstawę zaskarżonego wyroku. Sąd Okręgowy prawidłowo przeprowadził i ocenił dowody trafnie ustalając, że oskarżony D. L. dopuścił się czynu z art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

Ukształtowanie przekonania o sprawstwie i winie oskarżonego nastąpiło na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a zatem zgodnie z art. 7 k.p.k. Swobodna ocena dowodów dokonana przez sąd pierwszej instancji, spełniająca wymogi określone w tym przepisie pozostaje w postępowaniu odwoławczym pod ochroną tej regulacji. Jak wskazuje Sąd Najwyższy stopień szczegółowości rozważań sądu odwoławczego jest uzależniony od jakości oceny dokonanej przez sąd pierwszej instancji. Jeżeli taka ocena jest wszechstronna, pełna, logiczna i wsparta zasadami doświadczenia życiowego, to wówczas sąd odwoławczy jest zwolniony z obowiązku drobiazgowego odnoszenia się do zarzutów apelacji kwestionujących w rzeczywistości taką ocenę. W takiej sytuacji wystarczające jest wskazanie głównych powodów niepodzielenia zarzutów apelacji, a następnie odesłanie do szczegółów uzasadnienia wyroku sądu pierwszej instancji (por. postanowienie SN z dnia 26.07.2016 r., II KK 196/16, OSNKW 2016/11, poz. 72).

Obrona twierdzi, że Sąd pierwszej instancji dokonując oceny zgromadzonego materiału dowodowego pominął określone okoliczności, istotne z punktu widzenia odpowiedzialności karnej

oskarżonego (wyszczególnione w zarzucie z pkt II.1 a-d apelacji). Zdaniem skarżących oskarżonemu nie można przypisać działania w zamiarze bezpośrednim przywłaszczenia pieniędzy należących do pokrzywdzonej Parafii. Oceniając bowiem prawidłowo materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie można uznać, iż celem działań oskarżonego było traktowanie pieniędzy parafii, jak własnego prawa majątkowego, czy też prawa majątkowego spółki, którą reprezentował oskarżony. Świadczą o tym działania podejmowane przez oskarżonego mające na celu zwrot sumy pieniężnej, przy czym działań tych nie można traktować jako pozorne. Z takim stanowiskiem nie można się zgodzić.

Sąd pierwszej instancji przedstawił w uzasadnieniu wyroku staranną analizę zgromadzonych w sprawie dowodów, wskazując którym z nich (i w jakim zakresie) dał wiarę, a którym z nich tej wiary odmówił. Dotyczy to w szczególności wyjaśnień złożonych przez oskarżonego D. L.. Ocena tego dowodu nie budzi żadnych zastrzeżeń, jest logiczna i przekonująca. Uznając za niewiarygodne wyjaśnienia oskarżonego co do zamiaru zwrotu kwoty 204 000 zł Sąd Okręgowy słusznie wskazał, że brak zwrotu pieniędzy przelanych omyłkowo przez S. Z. oskarżony traktował jako rekompensatę uznając, że mu się należą z uwagi na utracony zarobek z tytułu sprzedaży lokalu mieszkalnego. Całokształt okoliczności ujawnionych w toku procesu, a dotyczących zachowania oskarżonego, wskazuje, że D. L. mając świadomość dokonania wpłaty w kwocie 204 000 zł z tytułu

zakupu mieszkania przez Z. Z. w dniu 16 kwietnia 2008 r., pomimo zobowiązania się do zwrotu na rzecz Parafii omyłkowo przelanej kwoty, takiego rozliczenia nie dokonał przywłaszczając środki pieniężne należące do pokrzywdzonej Parafii. Sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu wyroku przedstawił logiczny wywód w tym zakresie słusznie dochodząc do przekonania, że oskarżony swoim zachowaniem zrealizował znamiona występku z art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., a czynu tego dopuścił się umyślnie w zamiarze bezpośrednim. Jak wynika z trafnych ustaleń Sądu meriti oskarżony „Chciał pozbawić środków finansowych parafię (...) w W. nie wykonując przelewu zwrotnego, bo miały one wejść do majątku spółki oraz podjął działania, które taki cel pozwoliłyby zrealizować”. „O chęci przywłaszczenia kwoty 204 000 zł przez oskarżonego świadczą również zeznania świadka T. Ł. wskazujące na tok myślenia oskarżonego, kiedy wskazywał on, że parafia nie będzie upominać się o zwrot kwoty 204 000 zł, bowiem nie byłoby to dobrze widziane społecznie, że księża dokonują zakupu mieszkania na własność z pieniędzy należących do parafii”.

Argumentacja Sądu Okręgowego jest rzeczowa, logiczna i przekonująca, w pełni zasługuje na aprobatę. Obrona zaś zdaje się nie kwestionować tych ustaleń wynikających z oceny przeprowadzonych w sprawie dowodów.

Nie jest trafne twierdzenie obrony, że oskarżonemu nie można przypisać umyślnego działania w zamiarze bezpośrednim nakierowanego na

przywłaszczenie środków
pieniężnych parafii. Bezprawne
zatrzymanie środków pieniężnych
w kwocie 204 000 zł
należących do pokrzywdzonej
Parafii i zaniechanie ich zwrotu
prowadzące do pozbawienia
jej właściciela możliwości
realizowania przysługujących mu
praw wystarczająco dowodzi, że
oskarżony działał z zamiarem
przywłaszczenia. Uwzględniając te
aspekty Sąd Okręgowy trafnie
uznał, że w/w działania
stanowiły bezpodstawne wykonanie
uprawnień właścicielskich w
stosunku do rzeczy, które
oskarżonemu nie przysługiwały.
Przywłaszczenie to nic innego
jak rozporządzenie cudzą rzeczą
ruchomą jak swoją własnością.
Jego istota sprowadza się
do uzewnętrznienia zachowania
sprawcy, czyli zadysponowania
rzeczą poprzez włączenie jej
do swojego majątku albo
wykonania w stosunku do niej
innych czynności właścicielskich.
Przestępstwo przywłaszczenia jest
typem materialnym, którego
skutkiem jest utrata przez
uprawnionego (właściciela,
posiadacza) danej rzeczy lub
prawa majątkowego w następstwie
zachowania sprawcy. Do jego
dokonania dochodzi w momencie
uzewnętrznienia przez sprawcę woli
zadysponowania cudzą rzeczą lub
prawem majątkowym, jak własnym,
z wyłączeniem osoby uprawnionej
(por. M. Dąbrowska-Kardas, P.
Kardas, Kodeks karny, Część
szczególna, Komentarz pod red. A.
Zolla).

W konsekwencji zarzut błędu w
ustaleniach faktycznych (pkt II.2
apelacji) jest bezzasadny. Sąd
Apelacyjny nie stwierdził uchybień
w zakresie dokonanej przez Sąd

I instancji oceny zgromadzonych dowodów. Ustalenia sprowadzające się do tezy, że oskarżony działał z zamiarem przywłaszczenia sumy pieniężnej wynikającej z ugody zawartej w dniu 10 listopada 2009 r. uznać należy za prawidłowe. Okoliczności wskazujące na brak zamiaru zwrotu kwoty 204 000 zł wynikają z szeregu dowodów, które zostały trafnie ocenione przez Sąd pierwszej instancji. Okoliczności, na które powołują się obrońcy w apelacji, nie mają istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia w zakresie odpowiedzialności karnej i nie mogą doprowadzić do podważenia tych ustaleń. Ustalenie zamiaru sprawcy, nie przyznającego się do popełnienia zarzucanego czynu, następuje przez pryzmat wszystkich okoliczności występujących w danej sprawie wskazujących na nastawienie psychiczne oskarżonego i charakter podjętych działań w stosunku do cudzej rzeczy. Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego pozwala na zaaprobowanie wniosków także w odniesieniu do elementów strony podmiotowej czynu.

Zarzut z punktu II.3 i 4 apelacji jest także bezzasadny. Przypisując oskarżonemu występki z art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. Sąd Okręgowy trafnie uznał, że oskarżony działał z zamiarem przywłaszczenia kwoty 204 000 zł. Zgodnie z zawartą w dniu 10 listopada 2008 r. ugodą oskarżony był zobowiązany do zwrotu na rzecz pokrzywdzonej Parafii sumy pieniężnej w kwocie 204 000 zł. Taka była też wysokość zobowiązania w dacie 11 lutego 2009 r. (data czynu). Sąd I instancji w uzasadnieniu wyroku szczegółowo odniósł się do tej

kwestii trafnie ustalając, iż wartość zobowiązania oskarżonego wobec Parafii opiewała na kwotę 204 000 zł, zaś pomniejszenie zasądzonej w sprawie XXXIV C 255/09 wynikało z przelania przez Parafię przysługującej jej wierzytelności w kwocie 12.154,00 zł na rzecz Z. Z. po dacie 11 lutego 2009 r. Oskarżony miał świadomość konieczności zwrotu kwoty 204 000 zł, znajdującej się na rachunku reprezentowanej przez niego spółki, a nadpłaconej z tytułu zakupu mieszkania, na co wskazuje m. in. treść ugody z dnia 10 listopada 2008 r. Niezasadne są zatem twierdzenia obrony, że oskarżony mógł swoim zamiarem obejmować co najwyżej przywłaszczenie kwoty 191.846 zł. Dokonując oceny zachowania oskarżonego i zamiaru, jaki towarzyszył jego działaniom, Sąd prawidłowo ustalił, że w dniu 11 lutego 2009 r. (data nadejścia terminu zwrotu pieniędzy) oskarżony miał zamiar przywłaszczenia kwoty 204 000 zł słusznie uznając, że oskarżony dopuścił się przywłaszczenia mienia znacznej wartości. Zarzut obrazy prawa materialnego, a to art. 294 § 1 k.k. jest niezasadny.

Zarzut obrazy prawa materialnego, a to art. 101 § 1 pkt 4 k.k. w zw. z art. 102 k.k. również jest bezzasadny. Nie doszło bowiem do przedawnienia karalności czynu. Z punktu widzenia biegu okresów przedawnienia karalności decyduje to, jakie przestępstwo oskarżony w rzeczywistości popełnił, a więc czyn przypisany, a nie o jakie przestępstwo został oskarżony – czyn zarzucany. Przedawnienie karalności dotyczy bowiem przestępstwa, a nie jego kwalifikacji prawnej (por. wyrok SN z dnia 6 marca 2019 r., V KK

57/18, L.). W niniejszej sprawie przepis art. 101 § 1 pkt 4 k.k. nie znajduje zastosowania, gdyż oskarżonemu przypisano czyn z art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., zagrożony karą od roku do 10 lat pozbawienia wolności, popełniony w dniu 11 lutego 2009 r., którego karalność jeszcze nie ustala.	
Wniosek	
Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie uchylenie wyroku w całości i umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadne
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Bezzasadność zarzutów apelacji.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	Nie stwierdzono.
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy

Całość wyroku.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Prawidłowość ustaleń stanowiących podstawę wyroku skazującego. Brak uchybień wskazanych w apelacji. Trafność rozstrzygnięcia o karze, której nie można uznać za rażąco niewspółmiernie surową. Kara roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat jest karą współmierną do stopnia winy sprawcy i społecznej szkodliwości czynu, w sposób prawidłowy uwzględnia i realizuje stawiane przed nią cele w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej, o jakich mowa w art. 53 § 1 i 2 k.k. Trafność pozostałych rozstrzygnięć zawartych w wyroku.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Nie dotyczy.	
Zwięźle o powodach zmiany	
Nie dotyczy.	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
5.3.1.1.1.	----- # art. 439 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylenia	
-----	-----
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.

Zwięzle o powodach uchylenia		
-----	-----	
5.3.1.3.1.	Konieczność postępowania	umorzenia # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
5.3.1.4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylenia		
-----	-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
Pkt II	W związku z nieuwzględnieniem apelacji obrońców zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym opłatę za II instancję w kwocie 180

zł, na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 2 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 27, poz. 152).

7. PODPIS

SSA Sławomir Machnio SSA Adam Wrzosek SSO del. Anna Grodzicka

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońcy oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość wyroku		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	Uchylenie	#	Zmiana